

Sygn. akt I C 432/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Maria Otrębska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2019 r. w Jaśle

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko S. U.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 432/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 08.10.2019 r.

Wobec nieobecności – prawidłowo zawiadomionego – pozwanego S. U. na rozprawie 08.10.2019 r., Sąd, stosownie do regulacji art. 339 k.p.c., wydał wyrok zaoczny.

W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). W przypadkach, w których nie wchodzi w rachubę przyjęcie prawdziwości twierdzeń powoda co do okoliczności faktycznych, konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego co do tych twierdzeń i ich dowodowa weryfikacja.

Przede wszystkim zaś Sąd z urzędu zobowiązany jest badać legitymację procesową strony.

W niniejszej sprawie Sąd powziął poważne wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy.

Podstawę roszczenia strony powodowej w przedmiotowej sprawie stanowił, poza art. 720 § 1 k.c., także art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym: wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Należy podkreślić, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

W ocenie Sądu powód nie zdołał w przedmiotowym postępowaniu udowodnić swojej legitymacji czynnej. Należy wskazać, że powód nie jest pierwotnym wierzycielem pozwanego, a swoją legitymację czynną wywodzi z twierdzenia o przeniesieniu tejże wierzytelności na swoją rzecz przez (...) Sp. z o.o. Sp. k.- a. z siedzibą w G. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z 10.03.2016 r.

Okoliczności tej nie można jednak w żadnym razie uznać za udowodnioną w oparciu o przedłożoną do akt kserokopię wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności, a to z uwagi na fakt, że powód nie przedstawił wraz z nim dokumentu w postaci załącznika nr 1 - wykazu wierzytelności, z którego wynikałoby, że wierzytelność opisana w pozwie, przysługująca wobec S. U., została skutecznie nabyta przez powoda we wskazanej wysokości.

Co prawda, na karcie 22 akt sprawy znajduje się wydruk fragmentu tabeli, stanowiący rzekomo załącznik do umowy cesji, ale – zdaniem Sądu – nie może on służyć celowi jakim jest zindywidualizowanie wierzytelności. Wydruk ten nie posiada żadnego oznaczenia, że jest to „Załącznik nr 1 - Wykaz Wierzytelności” stanowiący integralną część umowy sprzedaży wierzytelności z 10.03.2016 r. zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. Sp. k.-a. z siedzibą w G.

a powodem. Nie został on też opatrzony podpisem żadnej z osób uczestniczących przy zawarciu umowy cesji wierzytelności. W żadnym wypadku za takie podpisy nie mogą być uznane znajdujące się na nim fragmenty parafki, nieoznaczonych osób. W wydruku wskazane są dane osobowe pozwanego, jednak bez powiązania z czynnością prawną umowy sprzedaży wierzytelności z 10.03.2016 r. Należy zauważyć, że wydruk ten ogranicza się do zapisu jednego wiersza, którego treść nie została przyporządkowana żadnemu nagłówkowi, ani kolumnie tabeli. Przy tak ograniczonej treści tego wydruku, Sąd nie ma możliwości zweryfikowania, czy w istocie jest to fragment wykazu wierzytelności do przedstawionej umowy oraz które z wymienionych w nim kwot stanowią kwotę nabytego kapitału.

Skoro dochodzona wierzytelność nie została sprecyzowana w treści samej umowy z 10.03.2016 r., lecz w stanowiącym jej załącznik wykazie, rzeczą powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, było dochować należytej staranności w skompletowaniu odpowiedniej dokumentacji, tym bardziej, że omawiany załącznik umowy został zawnioskowany jako dowód z dokumentu.

Warto również zauważyć, że pełnomocnictwo udzielone pełnomocnikowi M. S. – B. przez Prezesa Zarządu powoda – M. B. do podpisania dokumentów nabycia portfeli wierzytelności zostało ograniczone kwotowo. Przedstawiona kserokopia wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności z 10.03.2016 r. – poprzez zatajenie ceny sprzedaży – nie daje Sądowi możliwości oceny czy działanie pełnomocnika mieściło się w granicach udzielonego pełnomocnictwa, a niewątpliwie ocena skuteczności przelewu mieści się w kompetencji Sądu.

Należy mieć na uwadze, że przelewy wierzytelności są obecnie zjawiskiem powszechnym i na rynku jest wiele podmiotów zajmujących się masowym skupowaniem wierzytelności. Część wierzytelności wobec konsumentów, którym ustawodawca daje przecież szczególną ochronę, jest przedmiotem czasem nawet wielkokrotnych umów cesji i to w bliskich odstępach czasowych. Okoliczności te sprawiają, że wykazanie faktu cesji wierzytelności przysługującej przedsiębiorcy wobec konsumenta, nie może budzić żadnych wątpliwości. Stąd też niedostateczna treść wydruku (por. k. 22), dyskwalifikuje jego wartość dowodową jako dokumentu nabycia dochodzonej wierzytelności.

W ocenie Sądu, powód nie przedstawił jednocześnie dostatecznych dowodów na ustalenie rozmiaru wierzytelności wobec pozwanego S. U.. Żadne z przedstawionych dowodów nie wskazują, jaka jest struktura zadłużenia pozwanego i co składa się na żadaną kwotę 745,72 zł. Zgodnie

z twierdzeniami pozwu oraz zgodnie z przedstawioną historią spłat pożyczki (...) (k. 30 - 31), pozwany spłacił z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki kwotę 1.401,40 zł. Jednocześnie z przedstawionej kserokopii umowy pożyczki wynika wprost, że wypłata środków pożyczki, miała nastąpić dwuetapowo, tj. wypłata II transzy środków w dniu 07.10.2015 r. Powód nie przedstawił jednak dowodów na wykonanie umowy w tym zakresie, a zawarte w treści umowy pokwitowanie odbioru gotówki przez pozwanego ogranicza się do kwoty 891,40 zł. Powyższe sprawia, że i w tym zakresie podstawa faktyczna powództwa jest niepełna, a dotyczy okoliczności istotnej w sprawie.

Należy mieć na uwadze, że warunkiem uznania zasadności żądania zwrotu środków pożyczki oraz odsetek i kosztów w niej zastrzeżonych jest ustalenie, że środki te zostały konsumentowi wypłacone w całości w umówionej kwocie.

Podkreślić należy, że to obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Zgodnie zaś

z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17.12.1996 r., I CKU 45/96). Należy również wskazać, że sama beczynność pozwanego w toku procesu nie mogła oznaczać uwzględnienia powództwa.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie powołanych przepisów, w tym art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.